

Четитѣ стояха на мѣстото си за да ги намѣри тамъ заповѣдта на Главнокомандующия, но бѣхъ страшно изгладнѣли. На другия день отъ пристиганието си, изгладнелитѣ хшшлаци ходиха на Петкова Чука да търсятъ останкитѣ отъ вчерашния ловъ, или пъкъ нѣкой залуталь изъ гората добитъкъ като вчерашния, но нито едното имаше нито другото. Останкитѣ отъ убититѣ вчера волове бѣхъ притиснати отъ червеи и мрави. Юлската горѣщина попрѣчи на хшшлацитѣ да си дойдѣтъ вчерашния ловъ и тѣ се върнаха гладни на бивака у Иванова Ливада. И нищо на около нѣмаше за ядение. Единъ хшшлакъ направи едно важно откритие: въ малкитѣ обрасли съ едра планинска трѣва полянки мѣжду канаритѣ, намѣрилъ киселецъ мѣжду трѣвата; наля се намѣстото съ киселецъ, напълнилъ си и кърпата и я донесе на другаритѣ си на бивака. Той показа откритието си, и веднага хшшлацитѣ се прѣснаха мѣжду канаритѣ на „паша“. Но колко киселецъ имаше тамъ? Едва да се наситятъ 20 — 30 души. А туй сж около 1000 гърла, съ 30 — 40 оки киселецъ не се запълватъ тѣ лесно. Нѣкои като си раздразниха глада съ киселеца, принудиха се да го уталожватъ и съ приятно миризливия планински здравецъ, който растеше около канаритѣ, тѣй като киселеца много скоро се свърши. Които бѣха терекии за тютюнъ пъкъ, тъпчеха си дулитѣ съ суха букова шума, и като пушеха шумата печелеха двойно: засищаха и глада и терекилия си. Тѣ увѣряваха че сухата букова шума била много по хубава за пушение отъ колкото самия тютюнъ.

Едва на 16-ий Юлий къмъ пладнѣ пристигнаха нашитѣ хора отъ Генерала съ писмо Панайотовата чета да отиде на Кадж-богазъ, а Филиповата — въ Княжевацъ. Тѣ докараха и два товара съ хлѣбъ, но той бѣше толкова мухлясалъ щото много малко можихме да го ядемъ. Обаче единъ хитъръ възстаричекъ сърбинъ, като се научилъ, че толкова гладни хора имало въ планината, и като видѣлъ при първото заминувание на четитѣ прѣвъ Княжевацъ, хшшлацитѣ кол-